

МОТИВИ на Определение № 308/21.08.2020 г.,

постановено по ЧНД № 262/2020 г. по описа на ЯОС

Производството е по ред на чл. 64, ал. 3 – 5 от НПК, във вр. с чл. 13, ал. 7 от ЗЕЕЗА.

Образувано е по искане на Окръжна прокуратура – Ямбол, за вземане на мярка „Временно задържане под стража, за срок до 40 дни” спрямо ч.я гражданин А. Б. (А. В.), роден на ***** г. в Р. Ч. Г., притежаващ ч. паспорт № *.*****. Искането е във връзка с постъпили в ВКП, чрез ДМОС – МВР, документи от властите на Р. Ч. Г..

В искането на Окръжна прокуратура – Ямбол се сочи, че спрямо лице, в Р. Ч. Г. се води наказателно производство и същият е обявен за международно издирване поради укриване, като поради спешност на случая, искането е представено по каналите на Интерпол, съгласно разпоредбата на чл. 16, ал. 3 от ЕКЕ от 1957 година. Затова, с цел осигуряване на производството по екстрадиция на лицето от България в Ч. Г., се настоява за вземане на мярка „Временно задържане под стража за срок до 40 дни”.

В съдебно заседание представителят на ЯОП поддържа искането.

Исканото лице – ч.ят гражданин А. Б. (А. В.) е роден на ***** г. в Р. Ч. Г., притежаващ ч. паспорт № *.*****. Същият участва в производството лично и със служебен защитник. Твърди, че не е извършил престъплението за което се преследва от ч.те власти. Настоява се спрямо него да не се взема мярка за неотклонение „Временно задържане под стража”, като се изразява становище, че осигуряване на исканото лице в производство по екстрадиция, може да се обезпечи и с друга, по-лека мярка като „Парична гаранция”, както и с „Забрана да напускане на пределите на България”.

След като се запозна с искането на ЯОП, доводите на страните и събраните по делото доказателства, съдът намира искането за **основателно**, по следните съображения:

В производството по чл. 13, ал. 7 от ЗЕЕЗА, съда проверява налице ли са предпоставките, визирани в разпоредбата на чл. 13, ал. 2 и ал. 5 от ЗЕЕЗА и едновременно с това – дали са изпълнени условията за вземане на най-тежката мярка за процесуална принуда, визирани в чл. 63, ал. 1 от НПК.

Видно от Писмо рег. № *-*****/**.*.**** г. на ДМОС – МВР, лицето А. Б. (А. В.) е обявяван за международно издирване чрез ИНТЕРПОЛ ***, с цел арест и екстрадиция по искане на Р. Ч. Г., въз основа на Заповед Kri. br. № ***/** от **.*.**** г. на Върховния съд в *** (Р. Ч. Г.), с която се разпорежда задържането му е издадена въз връзка с Заповед за издирване от **.*.*** г. на Върховната прокуратура в ***.

От приложената по делото Експертна справка № **/**** г. на ГПУ – Елхово, се установява с категоричност идентичността на задържаното на ГКПП – Лесово (в съдебния район на Окръжен съд – Ямбол) лице, с тази на издирвания ч. гражданин Б., както и идентификацията на документа му за самоличност.

С Постановлението на прокурор от ВКП (по преписка №*****/**** г. по описа на ВКП), лицето е за временно задържано под стража за срок от 72 часа.

Видно от писмените доказателства по делото, компетентните власти в Р. Ч. Г. са декларирали намерението си да искат екстрадиране на А. Б. (А. В.).

Престъплението, поради които се издирва ч.я гражданин е квалифицирано от прокуратурата на Р. Ч. Г. като „Изнасилване”, наказуемо по чл. 204 НК на Ч. Г., с максимално наказание „лишаване от свобода” до 8 години (т. 9 от Писмо рег. № *-****/**.**.**** г. на ДМОС – МВР, а посочено в описателната част на Заповед за издирване от **.**.**.**** г. на Върховната прокуратура в *** – от 2 до 10 години).

Искането на компетентните власти на молещата страна за временно задържане на ч.я гражданин, до приключване на процедурата по екстрадиране, отговаря на изискванията на чл. 16, ал. 2 от Европейската Конвенция за екстрадиция (Ратифицирана със закон, приет от 36-о НС на 27.04.1994 г. – ДВ, бр. 39 от 10.05.1994 г.) и сочи, че лицето ще се иска за провеждане спрямо него на наказателно преследване за престъпление, което се наказва по законите на молещата държава Р. Ч. Г. с лишаване от свобода за максимален срок най-малко една година, за престъпление от общ характер. Така също от властите на Р. Ч. Г. има декларирано намерение за предприемане на процедура по екстрадирането на техния гражданин А. Б. от Р. България. Тук ЯОС ще отбележи че предвид описанието му, деянията съставлява престъпление и по чл. 152 от българския НК с предвидено наказание поне от 2 до 8 години лишаване от свобода, т.е. наказуемо е и по закона на замолената държава Р. България с максимално наказание над 1 година лишаване от свобода.

Съдът намира, че по отношение на исканото лице следва да се вземе мярка „Временно задържане под стража за срок до 40 дни”, т.к. е налице реална и непосредствена опасност Б. да се укрие – касае се за чужд гражданин, който няма постоянен или настоящ адрес на територията на България и Европейския съюз, обявен за международно издирване от компетентните власти на Р. Ч. Г. именно поради отклоняването му от провежданото спрямо него наказателно преследване. Тези обстоятелства са достатъчни за да се обоснове реалната и непосредствена опасност лицето да се укрие, с цел избягване на ангажиране на наказателната му отговорност в Р. Ч. Г.. Тук, в съответствие с практиката на ЕСПЧ, следва да се отбележи, че и строгостта на едно евентуално наказание в Ч. Г. за такова деяние (лишаване от свобода от 2 до 10 години), също дава основание за подкрепа на извода за наличие на реална опасност исканото лице да се укрие. Ето защо единствената мярка за процесуална принуда, гарантираща явяването му пред съда за разглеждане на искане за екстрадиция, е временното му задържане. В съответствия с разпоредбата на чл. 13, ал. 7 от ЗЕЕЗА съдебният състав намира, че арест за срок до 40 дни, ще изпълни целта на временното задържане да се обезпечи личното присъствие на лицето в предстоящо производство по екстрадиция, регламентирано с кратки срокове. Тук следва да се посочи, че този срок, макар и в условия на пандемия поради КОВИД – 19, е напълно достатъчен Р. България да получи от Р. Ч. Г. молбата за екстрадиция и документите по чл. 9, ал. 3 от ЗЕЕЗА на ч.я гражданин А. Б.. В противен случай прокурорът ще осъществи правомощието по чл. 13, ал. 11 ЗЕЕЗА.

Относно възражението на исканото лице, че не е извършил престъплението за което се преследва от ч.те власти ЯОС ще посочи, че предмет на преценка и произнасяне в настоящото производство е единствено и само подходящата мярка за процесуална принуда, която следва да обезпечи явяването на лицето в процедурата по екстрадицията. Несъмнено в настоящото производство винаги сериозен превес се дава на фактите, които се излагат от молещата държава, но същевременно не следва да се игнорирана и презумпцията за невинност на лицето на което се иска временното задържане, т.к. той не е осъден за престъплението в което се обвинява и не се е защитава срещу това обвинение.

Предвид гореизложеното съдът намери за основателно искането на ЯОП и на основание чл. 13, ал. 7 от ЗЕЕЗА вр. с чл. 64, ал. 5 от НПК взе мярка за неотклонение „Временно задържане под стража за срок до 40 дни” по отношение на ч.я гражданин А. Б. (А. В.), с цел обезпечаване на процедура за разглеждане на молба от Р. Ч. Г., за негово екстрадиране.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: